Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 6 листопада 2007 року № 45 (209)

1917–2007

ПАМ'ЯТІ ЗНИЩЕНИХ

КОМУНІСТИЧНИМ РЕЖИМОМ

27 жовтня, 1, 2, 3 і 4 листопада 1937 року в урочищі Сандармох на півдні Карелії капітан НКВС Матвєєв розстріляв "Соловецький етап" – 1111 в'язнів Соловецької тюрми особливого призначення. У його складі – 290 українців. Серед них – Лесь Курбас, Микола Зеров, Микола Куліш, троє Крушельницьких – багато з тих, кого ми тепер називаємо "цвітом української нації".

Микола СЕРГІЙЧУК, "Нація і держава"

У минулу п'ятницю, 2 листопада 2007 року, біля пам'ятника Лесю Курбасу в Києві за ініціативи громадськості та за участю Президента України Віктора Ющенка відбулася панахида і мітинг пам'яті Соловецького етапу.

Від імені Президента України, громадськості до підніжжя пам'ятника були поставлені вінки та корзини з живими квітами. У надвечірніх сутінках запалали сотні свічок...

Відкриваючи мітинг, лауреат премії імені Василя Стуса Василь Овсієнко наголосив, що тільки за один день – 3 листопада 1937 року – було розстріляно 134 "українських буржуазних націоналістів".

Наймасовішу за всю совєцьку епоху "чистку" суспільства від елементів, непридатних для будівництва комунізму, теоретично обґрунтував новий нарком НКВС Ніколай Єжов і зредагував та схвалив Сталін.

Усього під час кампанії до розстрілу з політичних мотивів були засуджені 681.692 особи, з них 631 897 – позасудовими "трійками". За даними московського "Меморіалу", заарештовано було 1.725 тисяч осіб, розстріляно 815 тисяч. В Україні, за офіційними даними, у 1936 році заарештували 15.717 осіб, у 1937 – 159.573, у 1938 – 108.006.

2 липня 1937 року Політбюро ЦК ВКП(б) схвалило протокол П 51/94 "Про антирадянські елементи", яким секретарям обласних, крайових, республіканських організацій та представникам НКВС пропонувалося взяти на облік усіх "куркулів та карних в'язнів", які повернулися з заслання та ув'язнення, з тим, щоб найбільш ворожих із них заарештувати і розстріляти, а решту вислати у вказані НКВС місця.

"Знизу" полетіли звіти про виконання лімітів, розгорнулося соціалістичне змагання за їхнє перевиконання, прохання й вимоги збільшити їх, особливо за І категорією, висувалися "зустрічні плани".

У списку "українських буржуазних націоналістів", розстріляних 3 листопада, – поет-неокласик професор Микола Зеров, творець театру "Березіль" Лесь Курбас, драматург Микола Куліш, історики – академік Матвій Яворський, професори Володимир Чеховський і Сергій Грушевський, науковці Сергій Рудницький, Микола Павлушков, Василь Волков, Петро Бовсунівський, творець Гідрометеослужби СРСР голландець за походженням професор Олексій Вангенгейм, міністр фінансів УСРР Михайло Полоз, колишній міністр освіти УНР Антон Крушельницький та його сини Остап і Богдан (дочка Володимира розстріляна під Ленінградом, сини Іван і Тарас – у Києві в грудні 1934 р.), письменники Валер'ян Підмогильний, Павло Филипович, Валер'ян Поліщук, Григорій Епік, Мирослав Ірчан, Марко Вороний, Михайло Козоріс, Олекса Слісаренко, Михайло Яловий...

Вважається, що народ, який утратив 2–3 відсотки найактивніших людей, – переможений. Ми ж, українці, в 30–40-х роках XX століття втратили третину населення (голод, репресії, депортації, війни), причому найактивнішого. Від того удару ми не оговталися досі. Процесу інтелектуального і морального занепаду українського суспільства та подальшого зросійщення не змогло зупинити навіть проголошення незалежності. Усі наші сучасні біди – це наслідок сатанинської селекції, під час якої була фізично знищена найкраща частина українського народу.

"Сталінізм нищив Україну з особливою ретельністю і масштабністю, – підкреслив, виступаючи на мітингу, Президент України Віктор Ющенко. – На нашій землі здійснювалося планомірне знищення українства.

Першою мішенню стали державні та інтелектуальні лідери народу, які були творцями і носіями ідей державності 1917–1918 років.

Закінчення на 3-й стор.

Нещодавно Голова Конгресу Українських Націоналістів Олексій Івченко знову взяв участь у прямому ефірі радіо "Культура" на хвилях Національної радіокомпанії України у програмі "Українське державництво", автором якої є доктор історичних наук, професор Київського національного університету імені Тараса Шевченка Володимир Сергійчук. Темою обговорення стали сучасні проблеми державотворення України.

Пропонуємо увазі наших читачів виклад розмови Олексія Івченка з радіослухачами (у скороченому вигляді).

ВІД ПЕРШОЇ ОСОБИ

КУН – ДЕРЖАВНИЦЬКА ПАРТІЯ

Ведучий:

— Пане Олексію, яке місце у державотворенні займе КУН після дочасних виборів?

О. ІВЧЕНКО:

— Доброго дня, шановні радіослухачі! Конгрес Українських Націоналістів, позиціонуючи себе на дочасних виборах, показав, що він є саме державницькою партією, а тому й поставився до ситуації, що склалася напередодні виборів, з державницьких позицій. Так, Блок "Наша Україна—Народна Самооборона" запропонував нам, як, до речі, й іншим дев'яти партіям (ми мали були десятими), йти разом на вибори на умовах розпуску партії. Зрозуміло, ми відмовилися, оскільки наша партія — глибоко ідеологічна, має давні українські корені, традиції, була створена під проводом ОУН бандерівської. Її засновувала світлої пам'яті пані Слава Стецько. Отже, ми навіть не припускали думки відмовитися від усього цього, вдатися до саморозпуску.

Ведучий:

— Чи не здається Вам, що, скориставшись відсутністю Конгресу в останній виборній кампанії, Всеукраїнське об'єднання "Свобода" зайняла вашу нішу українських патріотів, які завжди підтримували державотворчі процеси?

О. ІВЧЕНКО:

— На мою думку, насправді стало очевидним те, що малі партії, які пішли на дочасні вибори самостійно, а не в форматі демократичних сил, і не пройшли до парламенту, відібрали, власне, у Блоку "Наша Україна—Народна Самооборона" та у БЮТ голоси виборців, які прихильно ставляться до демократичних сил. Наголошую, вони позбавили ще кількох мандатів не Партію регіонів і не комуністів, а якраз пропрезидентські політичні сили.

Напередодні виборів ми прораховували різні ситуації. Оскільки відмовилися від участі в Блоці „Наша Україна—Народна Самооборона", то, здавалося б, мали йти на вибори самостійно. Здобути заповітні три відсотки за нинішніх умов для нас було проблематично. Тому й прийняли рішення: якщо не йдемо в блоці, то не підемо і самі, щоб не забирати голосів у демократичних сил. Отже, серед депутатських мандатів, що дісталися представникам патріотичного табору, є й ті, що стали можливими завдяки нашим прихильникам. Бо, хоч ми й не брали участі в дочасних виборах, наша партія працювала на перемогу помаранчевих сил. І оті кілька голосів, що дозволяють правим сформувати у Верховній Раді демократичну коаліцію, — заслуга членів Конгресу, які на місцях агітували своїх виборців голосувати за "НУ-НС" та БЮТ.

А от якби ми взяли участь у виборах (самостійно чи з ВО "Свобода"), то забрали б певну кількість голосів і цим самим позбавили б правих загальної, хоч і мінімальної, перемоги.

Закінчення на 2-й стор.

ВІД ПЕРШОЇ ОСОБИ

КУН – ДЕРЖАВНИЦЬКА ПАРТІЯ

Зрештою, цим кроком ми не тільки спростували певною мірою вже усталене прислів'я: де два українці — там три гетьмани, а й довели усім, що для нас понад усе — державницькі інтереси, а не прагнення здобути кілька мандатів.

А якби на вибори самостійно не пішло ВО "Свобода", то демократична коаліція мала б принаймні ще на 2—5 мандатів більше.

Олексій РИЖЕНКО, селище Борова Фастівського району Київської області:

— Чому членів КУН, які ще 5—10 років тому писали заяви про вступ до Конгресу, на місцях, зокрема на Фастівщині, зараз зовсім не видно? Куди вони поділися?

О. ІВЧЕНКО:

— Що стосується Київської області, то запевняю вас, що в кожному районі зареєстрована первинна організація КУН, у двох третинах сіл Київщини створені первинні осередки партії. Якщо така неприваблива ситуація склалася у Фастівському районі, то я дякую за цю інформацію. У найближчі дні зустрінуся з головою обласної і Фастівської районної організацій, вкажу їм на недоліки і, думаю, питання активності конгресівців на вашому терені ми підправимо.

— Як вирішується доля Тараса Тершовчина, мера Самбора?

О. ІВЧЕНКО:

— За інформацією, яку я маю, він виключений з КУН згідно з рішеннями Львівської обласної і Самбірської районної організацій за порушення статутних вимог партії.

Сергій, Київ:

— Ви кажете, що Всеукраїнське об'єднання "Свобода" відібрало кілька мандатів від помаранчевих сил. Але хіба правильно, що, підтримуючи НУНС і БЮТ, ви фактично голосували за олігархів?

О. ІВЧЕНКО:

— Розумієте, на сьогодні все в принципі можна прорахувати. Якою ціною для держави був би наш похід самостійно чи з ВО "Свобода" на вибори? Можливо, набрали б 1,5—2 відсотки голосів, які, повторюю, відібрали б у БЮТ і БНУНС, а не в Партії регіонів чи комуністів. Думаю, ми правильно вчинили, що не пішли на вибори. Таким чином підтримали демократичні проукраїнські сили. І якщо вони не використають, нарешті, шанс, даний Богом, не сформують помаранчеву коаліцію, буде поставлено хрест на їхній політичній діяльності.

Валентина, Київ:

— Вітаю з черговим обранням головою Конгресу Українських Націоналістів. Скажу відверто: останнім часом дуже переживала за Вас. Адже виявилося, що серед урядовців всі святі, один Ви — грішний. А ще дякую за пам'ятник Славі Стецько. Дуже гарний. Гадаю, Ви доклали найбільше зусиль для його спорудження.

О. ІВЧЕНКО:

— Дякую за вашу позицію. Щодо пам'ятника, то відсотків на 99 я особисто профінансував його будівництво. Решту коштів внесли члени партії, звичайні люди, які долучилися до цієї благородної акції. Над створенням пам'ятника працювали прекрасні і заслужені митці — Анатолій Ігнащенко і Борис Довгаль. Із кількох варіантів ми зупинилися на тому, який, зрештою, і постав на могилі. Мені здається, він найбільш чітко відображає пані Славу — велику українку, державного діяча, заслужену людину перед Україною і українською нацією.

Володимир, Київ:

— Треба говорити не про демократичні, а про українські сили. Ви відмовилися брати участь у виборах, а привели до влади хай демократичні, але антиукраїнські сили.

Ніна Іванівна, Київ:

— Тактична помилка націоналістів, що вони не брали участі у виборах. ВО "Свобода" скористалася цим і отримала підтримку з боку патріотичних сил.

О. ІВЧЕНКО:

— Олігархи є у списках і Партії регіонів, і блоку Литвина, і комуністів. Але давайте виходити з того, які політичні сили представлені на політичному олімпі, і через кого ми зможемо провести найбільше проукраїнських законів. Якщо БНУНС і БЮТ сформують демократичну коаліцію, то, переконаний, буде прийнято закон про визнання ОУН—УПА воюючою стороною у Другій світовій війні, який раніше постійно блокували антиукраїнські сили. Відповідними законами будуть підсилені укази, які видає Президент Віктор Ющенко. З-поміж них особливо хотів би виділити, зокрема, укази про присвоєння звання Героя України Роману Шухевичу (посмертно), вшанування пам'яті Ярослава і Ярослави Стецьків тощо.

А відсутність Конгресу у дочасних виборах не означає, що ми не будемо брати участі у наступних виборних кампаніях. Власне, не пішли ми на вибори саме тому, щоб зберегти партію, далі її розбудовувати, активно впливати на українську політику.

Микола:

— Чому не створили спільно з УНП, НРУ "Правицю"?

О. ІВЧЕНКО:

— Це є наша біда. Я попередньо говорив уже, що в нас, де два українці — там три гетьмани. Переговори стосовно "Правиці" велися постійно як перед дочасними, так і перед попередніми виборами до парламенту. На жаль, нам не вдалося домовитися. В останньому випадку керівники деяких політичних сил дуже хотіли

О. ІВЧЕНКО серед прихильників Конгресу Українських Націоналістів

бути в парламенті, а тому пожертвували заради цього своїми партіями. Ми ж не хотіли саморозпускатися, а тому самостійно не взяли участі у передвиборних перегонах, щоб не відбирати голосів у проукраїнських сил, які на сьогодні представлені у Верховній Раді.

Анонімний слухач:

— Пане Олексію, хочу потиснути вашу руку. Ви — справжній Сократ сьогодення, мислите справді по-державницьки. Переконаний, на наступних виборах ви будете у парламенті. Хай Бог Вам пошле здоров'я.

Віктор, Київ:

— Як Ви ставитеся до різних спекуляцій на кшталт переведення з 1 січня 2008 року української армії на контрактну основу і повернення протягом наступних двох років громадянам їхніх заощаджень?

О. ІВЧЕНКО:

— Хоч де я був, на яких посадах працював, завжди намагався чесно і професійно виконувати свої обов'язки. Зазначу, що при цьому ніколи не обіцяв зробити те, чого не міг, або нереально було виконати. Тож як професіонал завжди був категоричним противником будь-якого популізму, адже на цьому добра людям не зробиш.

Вважаю, є відповідні норми, часові фактори, різні технічні питання, які необхідно вирішити, перш ніж перейти від армії призову до професійної. Гадаю, фізично не вистачить часу, щоб з 1 січня 2008 року перейти повністю на контрактну службу.

Щоб повернути людям їхні заощадження, треба щороку передбачати в бюджеті на це 70 мільярдів гривень.

Практично реалізувати такий проект буде дуже складно. Отже, весь річний бюджет країни треба віддавати на ці цілі. Якщо одночасно дати на ринок, скажімо, хоча б один мільярд гривень, це викличе економічні проблеми, а коли відразу 70 мільярдів, то це спровокує гіперінфляцію, непередбачувані катаклізми в економіці, що ми вже мали в недавній історії України. Згадайте відрізні купони, 1000—2000 відсотків річних.

Можна піти іншим шляхом, відкривати людям особисті рахунки в банках, на які щорічно виплачувати кошти. Рахунки мають бути депозитні, тобто люди можуть отримувати вкладені гроші частково, наприклад, не більше 10 відсотків на рік від загальної суми. В іншому випадку економіка не витримає такого.

Анонімна слухачка:

— Коли Ви працювали у паливно-енергетичному комплексі, проти Вас виступали з випадами, що ціна на газ зросла до 90 доларів за одну тисячу кубометрів. Тепер Кінах каже, що в наступному році вартість тисячі кубометрів газу буде коштувати вже 180 американських доларів. І це така буде їхня заслуга. Чи ж вибачилися Ваші опоненти за ті безпідставні випади?

О. ІВЧЕНКО:

— Люди бачили, що на мене звідусіль ллють бруд. Причому з однаковим завзяттям це робили як опоненти, так і, як мовиться, свої. Якщо так оцінюють мої дії, отже, я щось добре зробив для України. Судіть самі: коли я прийшов в НАК "Нафтогаз України" у березні 2005 року, мій попередник залишив мені у спадщину 500 мільйонів доларів боргу перед Туркменістаном, 1,2 мільярда доларів російському "Газпрому". 8 мільярдів кубометрів газу мало зберігатися у підземних сховищах, але вони були продані. А це ще 800 мільйонів доларів.

У травні 2006 року, коли передавав справи своєму наступнику (він же попередник), не було боргів ні перед Туркменістаном, ні перед "Газпромом", а також заплатили за газ, що мав бути у сховищах.

На сьогодні знову раптом з'явився борг у 2 мільярди доларів. Не здивуюся, коли скажуть, що це залишилося від мене у спадщину.

Мирон, Київ:

— Пане Олексію, я повністю схвалюю й підтримую вашу позицію щодо виборів. На Вашу думку, чи дозволила б Москва вчинити так, як представники Євразійського молодіжного союзу сусідньої держави з українськими державними символами на Говерлі?

О. ІВЧЕНКО:

— Щодо акту вандалізму покидьків-антиукраїнців на Говерлі скажу відверто: мої діти, коли почули про це, гірко плакали. Переконаний, що якби вандали вдалися до подібної акції на російській території, чи хоча б спробували вчинити щось подібне, були б знищені на місці.

Наші патріоти ніколи не дозволили б собі такої витівки, не пішли б в іншу державу з такою метою. Згадайте, УПА боролася тільки на своїй землі, на своїй території, за свою родину і за свою державу. Ніяких безчинств на чужих територіях упівці не творили. Їхнім своєрідним девізом було: ми нічого не хочемо чужого, але й свого ми нікому не віддамо.

Анонімний слухач:

— Ще про заощадження. Литвин говорив, що на Секретаріат Президента витрачається один мільярд гривень, і немає ніякої інфляції?

О. ІВЧЕНКО:

— Я не казав, що немає грошей, щоб виплатити їх людям. Я говорив про те, як їх повернути, щоб не розвалити економіку. Люди повинні забрати свої заощадження не одночасно, а хоча б по 10 відсотків від загальної суми щорічно. Якщо станеться так, що всі і відразу захочуть отримати вклади, — нам не уникнути гіперінфляції.

Петро, Київ:

— Ви говорите про енергоємкість, технології. А звідки великі витрати газу?

О. ІВЧЕНКО:

— Борги вигадують для того, щоб в рахунок боргів віддати газотранспортну систему України. Не треба вести переговори про газ. Схема, за якою працюють антиукраїнські сили, полягає у тому, щоб через міжнародні суди визнати банкрутом державну компанію й передати Росії газотранспортну систему.

Вікторія, Київ:

— Навіщо наступаємо на одні і ті ж граблі? Навіщо виступаємо проти Юлії Тимошенко, настроюємо один проти одного? Ви повинні були бути у Верховній Раді і разом відстоювати інтереси українського народу.

О. ІВЧЕНКО:

— Я проти Юлії Тимошенко нічого не говорив. Навпаки, ми дали змогу обом помаранчевим силам створити коаліцію. Бо якби пішли на вибори самостійно, навряд чи це стало можливим. Я мав на увазі, що не треба займатися популізмом, а професійно вирішувати (і на рівні парламенту, і на рівні уряду) невідкладні завдання, спільно працювати в інтересах українських громадян.

Підготував
Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03	Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34	Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92	Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85	Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48	Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95	Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32	Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63	Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82	Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90	Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35	Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45	Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25	Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113	Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93	Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053	Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
			Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55	Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
						Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

У попередній публікації ("Після електоральних жнив", "Нація і держава" № 44) йшлося про стан і перспективи розвитку політичних сил, які посіли два перших місця за результатами парламентських виборів 30 вересня – Партії регіонів і БЮТ. При цьому зазначалося, що майбутнє Партії регіонів значною мірою залежить від її участі (чи неучасті) у владі. Оскільки в тій статті автор встиг сказати далеко не все з того, що хотілося б, пропоную цю тему продовжити.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ,
"Нація і держава"

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

ПІСЛЯ ЕЛЕКТОРАЛЬНИХ ЖНИВ-2

ТРОХИ РЕТРОСПЕКЦІЇ

І Партія регіонів, і БЮТ, як відомо, є політичними силами, електоральний успіх яких значною мірою залежить від лідера. У ситуації з регіоналами такий лідер – представник колишньої радянської "партійно-господарської" номенклатури, який волею долі опинився в ролі висуванця потужного донецького клану на пост прем'єр-міністра. Це сталося тоді, коли розбіжності між трьома ключовими бізнесово-політичними групами часів пізнього Кучми зайшли надто далеко, а сам Л. Д. уже не міг дати ради ні Вікторові Медведчукові з його колосальними владними повноваженнями, ні тодішній опозиції, на лідерство в якій та ж сама доля руками зокрема Юлії Тимошенко (вона – Юлія Володимирівна – була цілком певні, чудово знала, що робила) неухильно штовхала Віктора Ющенка. Трохи пізніше, в часі наближення президентських виборів 2004 року, Віктор Янукович став і єдиним кандидатом від тодішньої влади, хоча Кучма довго опирався цьому рішенню, оскільки розумів, що, в разі перемоги, Янукович випустить на волю донецького "джина", який не потерпить конкуренції з іншими регіональними елітами, в тому числі й з дніпропетровською, близькою самому Кучмі. І саме в той період Партія регіонів, яку незадовго перед тим очолив Янукович, почала набирати ваги і обростати електоральними м'язами.

Щоправда, незважаючи на значний відсоток голосів, набраних під час президентських виборів 2004 року її лідером, все ж, коли почалася підготовка до парламентських виборів 2006 року, в цій партії спершу не виключали ймовірності об'єднання в один передвиборний блок з близькими політичними силами – зокрема з СДПУ(о) і "Трудовою Україною". Вочевидь, донецькі тоді ще не були впевнені у своїх силах (адже їхня фракція у Верховній Раді станом на середину вересня 2005 року складала всього 52 депутати), та й, за інерцією, вважалося, що названі партії спроможні зібрати вагомий електоральний урожай, а тому є потенційними конкурентами. Хоча, можливо, в даному разі до уваги більше бралося те, що в "Трудовій Україні" "завелася" група підтримки союзу з донецькими, яку складали, зокрема, Сівкович, Кужель, Княжицький, Д.Табачник. (Як відомо, насправді і СДПУ(о), і "Трудова Україна" вже тоді були політичними трупами, хоча про це мало хто здогадувався, і ні на що не претендували, а тільки надували щоки. Більше того, трохи пізніше половина розколотої надвоє "Трудової України" на чолі з Сівковичем добровільно увійшла до Партії регіонів, а інша половина, під орудою Коновалюка, остаточно сповзла на маргінеси. Втім, як згодом виявилося, амбітний Коновалюк, певно, усвідомивши свої безрадісні перспективи, під час останньої передвиборної кампанії, у серпні 2007 року таки "приповз на колінах" і попросився – щоправда, безуспішно – до лав Партії регіонів). Як уже було сказано, керівництво Партії регіонів не виключало ймовірності утворення блоку з політичними партнерами, принаймні, на початковому етапі підготовки до виборів 2006 року, що, знову таки, свідчило про їхню невпевненість у власних силах. Зрештою, деякі з цих "партнерів" (Сівкович з частиною "трудовиків", Партія мусульман України, а також "Нова демократія" Кушнарьова, якого майже одразу призначили керівником виборної кампанії регіоналів) таки були прийняті до Партії регіонів, але вже не як рівноправні союзники, а на умовах саморозпуску. (Подібне трапилося, але вже перед виборами 2007 року, з Республіканською партією Ю. Бойка, яка також прийняла рішення об'єднатися з ПР).

УСІХ "СОВКІВ" ПІД "РЕГІОНАЛЬНИЙ" ДАХ

Чим пояснити своєрідний феномен Партії регіонів, яка на двох останніх парламентських виборах набирала третину голосів тих виборців, котрі прийшли на виборчі дільниці? Досі в новітній українській історії нічого подібного не траплялося.

З цього приводу існують різні міркування, хоча, здається, серйозних досліджень у нас і не було. Думаю, зрозуміло, чому саме ніхто не брався досліджувати це явище – адже для цього потрібні насамперед, крім професійності, ще й неупередженість, об'єктивність, незаангажованість, а з подібними речами у нас туго, оскільки рідко зустрінеш людину пишучу і мислячу, яка була б вільною від політичних уподобань. Якщо ж обмежитися кількома штрихами наявної проблеми, то йдеться, можливо, про два основних чинники, котрі дозволили регіоналам отримати значну підтримку з боку виборців. Перше – це численні тактичні і стратегічні помилки "помаранчевої" влади, кволість у прийнятті рішень з боку Віктора Ющенка, еклектичний популізм Юлії Тимошенко, а відтак – розчарування виборців у очолюваних ними політичних силах. (Щоправда, з цією тезою формально можна і не погодитися – адже сукупні відсотки виборців, що проголосували за НУНС і БЮТ, умовно кажучи, "наближаються" до кількості набраних Віктором Ющенком голосів під час президентської кампанії. Просто більшість голосів перейшли від Ющенка до Тимошенко. Однак насправді, думаю, зрозуміло, про що йдеться: значна частина людей голосувати за БЮТ чи НУНС були змушені, оскільки для них альтернатива виглядала ще гіршою). І другий чинник, яким можна пояснити стабільно високий відсоток виборців, котрі голосують за Партію регіонів, пояснюється тим, що ця партія консолідувала довкола себе значну частину українського суспільства, переважно російськомовну (але не тільки), орієнтовану на північно-східного сусіда і на совєцьке минуле. Раніше їхні симпатії були диверсифіковані між кількома політичними силами, однак на сьогодні конкурентів у регіоналів практично нема, за винятком хіба що до деякої міри комуністів, отож Партія регіонів зібрала усіх "вчорашніх" під своїм електоральним дахом. З цим доведеться рахуватися і надалі, подобається це нам чи ні.

Поділ країни на дві приблизно рівні частини за електоральними симпатіями не є питомо вітчизняним ноу-хау. За прикладами далеко ходити не треба – щось подібне маємо, приміром, у Німеччині. Та й не лише у цій країні. Однак істотна відмінність української ситуації від тієї ж німецької під цим оглядом полягає в тому, що в Німеччині ні лівоцентристи, ні правоцентристи, змагаючись між собою за голоси громадян, ніколи не спекулюють на речах, які загрожують єдності чи, тим більше, незалежності цієї країни. У нас же буквальна реалізація хоча б одного з передвиборних гасел Партії регіонів – щодо впровадження російської мови як другої державної – може мати для Української держави сумні наслідки. Вже не кажу про відверто сепаратистські, антиукраїнські настрої, що їх поділяють чимало прихильників цієї політичної сили, і які особливо яскраво проявилися свого часу у Северодонецьку.

ЧИ ПОМИРЯТЬСЯ "ГОЛУБИ" З "ЯСТРУБАМИ"?

Ще один аспект хотілося б зачепити, якщо вести мову про Партію регіонів – її "монолітність". Звичайно, партійна дисципліна в середовищі регіоналів на порядок вища, ніж, приміром, в "Нашій Україні". Рішення чи вказівки керівництва тут не обговорюються, принаймні публічно. Коментарі для преси дозволено робити кільком балакучим її представникам. Фракція цієї партії в парламенті застрахована від сюрпризів під час голосувань – всі голосують "одностайно". (Поодинокий виняток – голосування у парламенті в грудні минулого року за визнання Голодомору 1932–1933 років геноцидом українського народу, коли двоє з фракції – Т.Чорновіл і Г. Герман – проголосували "за"). Однак подібна солідарність – навряд чи свідчення тієї-таки монолітності, а лише зайвий раз підкреслює відсутність демократичних принципів у цій "федерації інтересів" і сповідування нею "ідеології" клану чи, в гіршому разі, бандитського "общака", в якому відступництво карається з усією суворістю "зони". Насправді внутрішньопартійні пристрасті в середовищі "донецьких" вирують не менше, ніж у тій же "Нашій Україні", – але при цьому мало що оприлюднюється.

Хоча Партія регіонів має свого публічного лідера – Віктора Януковича, але, як відомо з численних публікацій у пресі, значним впливом у партії користується Ринат Ахметов. І так само відомо, що Віктор Федорович до цього ставиться досить ревниво. Янукович починав сходження до верхівок влади як "людина Ахметова", проте в певний момент своєї політичної кар'єри, увірувавши у власну високу "зорю", почав подеколи демонструвати самостійну гру. Причому частина "донецьких", налаштованих більш агресивно щодо Президента і його політики ("яструби"), пішли, умовно кажучи, за Януковичем. Іншу частину депутатів, підходи яких до можливої співпраці з пропрезидентськими силами можна назвати дещо лояльнішими ("голуби"), слід віднести до групи підтримки Ахметова. ("Вони (Янукович) з Ахметовим грають у доброго й злого слідчого", – заявив якось з цього приводу Т. Чорновіл).Назовні протистояння між цим групами практично не виходить, за деякими винятками. Так, за кілька тижнів перед виборами 26 березня минулого року Т. Чорновіл несподівано заявив про те, що Партія регіонів висуватиме на посаду прем'єра кандидатуру Рината Ахметова. (Цікаво, що сам Ахметов публічно заперечив можливість очолювання ним уряду лише після виборів, коли стало зрозумілим, що прем'єрства йому не бачити). Уже після березневих виборів у пресу потрапили повідомлення про ймовірність заміни Януковича на посту лідера партії на когось іншого. Називалися й прізвища – Р. Богатирьової, М. Азарова і Б. Колесникова...

У чому ж причина внутрішньопартійних непорозумінь (крім суто бізнесового аспекту, про який ми наразі говорити не будемо, оскільки це тема для іншої розмови)? Насправді Партію регіонів упродовж останнього часу, принаймні півтора року, постійно "роздирає" дилема: як розпорядитися тим величезним впливом, що його має ця політична сила, з тим, аби не прогадати – чи "дружити" з відповідно налаштованою частиною "Нашої України" проти невгамовної Тимошенко, чи не йти на жодні компроміси з "помаранчевими"?.. Причому і "голубів", і "яструбів" ідеологія цікавить менше всього – йдеться про оптимальний варіант поведінки, за якого можна буде спокійно й далі розвивати бізнес і утримуватися при владі, а не витрачати час, нерви і гроші на політичне вовтузіння і безкінечні вибори.

Якщо вже згадувати про ідеологію, то слід визнати, що ідеологічна наповнюваність Партії регіонів є такою, що наближається до нуля. (Втім, це стосується практично всіх учасни-ків теперішнього українського політичного рингу). Зрештою, виборець у цій країні переважно байдужий до таких "тонкощів", та це йому і не потрібно; він "нутром" відрізнить "свого" від "чужого". Цей переданий нам у спадок поділ – безпосередній рудимент тоталітарного часу з його більшовицьким класовим підходом і нацистським принципом "хто не з нами, той проти нас".

Повертаючись до теми розбіжностей в Партії регіонів, варто зазначити, що особливо яскраво вони проявилися під час цьогорічної передвиборної кампанії, від керівництва якою був усунутий А. Клюєв (людина Януковича, керівник тіньового виборчого штабу на виборах 2004 року). Натомість керівником виборчого штабу став Б. Колесников (чи не найближча до Ахметова людина з оточення олігарха). Так, наприкінці липня тодішній спікер ВР О. Мороз повідомив, що з вимогою ініційованої ним і узгодженої з А. Клюєвим (і, мабуть, з Януковичем) позачергової сесії парламенту звернулися, крім комуністів і соціалістів, також більше половини депутатів фракції Партії регіонів. Однак уже через кілька днів президія політради цієї партії прийняла діаметрально протилежне рішення. Як результат – сесія була відкладена, демарш Мороза був зірваний, і стало зрозуміло, що вибори 30 вересня таки відбудуться.

Зрештою, як уже аналізувалося в пресі, список Партії регіонів на парламентські вибори став ще одним підтвердженням поступового переходу цієї структури під контроль Р. Ахметова і його уповноваженого Б. Колесникова...

Які це може мати наслідки – як для самої Партії регіонів, так і для української політики?

Щоб відповісти на це запитання, необхідно трохи зачекати.

ПАМ'ЯТІ ЗНИЩЕНИХ КОМУНІСТИЧНИМ РЕЖИМОМ

Другий тотальний і вбивчий удар було завдано по національній першооснові – українському селянству, яке споконвіку берегло генетичний код нації.

Третій удар завдано у серце. Так було знищено творчу еліту і духовенство, наше зростаюче європейське культурне відродження.

Злочини тоталітарного комуністичного режиму повинні бути повною мірою засуджені міжнародним співтовариством.

Це – обов'язок усіх держав, політичних і громадських сил, які сповідують цінності демократії.

Україна закликає об'єднати зусилля для вшанування пам'яті жертв репресій, відкриття архівів і достеменного з'ясування масштабу вчинених злочинів, визнання свідомого характеру нищення наших націй, проголошення чіткої політичної оцінки засудження винуватців терору і гарантування належної підтримки жертвам репресій, які дожили до нашого часу.

Ми повинні чітко і категорично виступити проти цинічних спроб виправдати ідеологів та організаторів політичних репресій.

Ми зобов'язані очистити нашу землю від тоталітарних знаків і пам'ятників злочинцям, які були причетні до знищення мільйонів українців. Відродження пам'яті – це відродження нації".

Злочини тоталітарного комуністичного режиму проти людства засудили у своїх виступах племінниця Миколи Зерова Людмила Зерова, Євген Сверстюк, Лесь Танюк, Наталія Осьмак... Вони закликали присутніх завжди пам'ятати про невинно убієнних, зробити усе для того, щоб подібне більше ніколи не повторилося в історії українського народу.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Микола СЕРГІЙЧУК

КОЛИ ДИЯВОЛ

Якщо Лютнева революція 1917 року в Росії привела до повалення царату, й на уламках імперії постали такі незалежні держави, як Україна, Польща, Фінляндія, прибалтійські й закавказькі самостійні республіки (близька до незалежності була й Білорусія), то жовтневий переворот у демократичній Росії привів до влади більшовиків, фінансованих всесвітньо відомим банкіром Ротшильдом. До досить привабливих комуністичних гасел часів Французької революції 1798 року – "Свобода!", "Рівність!", "Братерство!" – більшовики додали ще й свої – "Земля – селянам!", "Фабрики, заводи – робітникам!", що дало їм можливість обдурити народні маси.

Олексій ДОБКО

У Франції в ім'я облудної комуністичної "Свободи", "Рівності", "Братерства" було збудовано 44 тисячі криміналів, усі з гільйотинами. В ім'я прав людини знищено дві тисячі монастирів, цінні бібліотеки, архіви, твори мистецтва, спалено 50 тисяч церков. За один тільки рік замордовано два мільйони осіб (чоловіків, жінок, дітей) і 1500 священиків. У Ліоні на майдан було зігнано 31 тисячу людей і всіх гільйотиновано, перетворено в руїну 1700 будинків. Багато мільйонів люду зазнали інших нещасть. Загинули й 12 мільйонів жовнірів.

Негласна ж більшовицька програма дій, висловлена одним із її лідерів Л. Троцьким, гласить: *"Если мы выиграем революцию, раздавим Россию, то на погребальних обломках ее укрепим власть сионизма* (большевизма – **О. Д.**) *и станем такой силой, перед которой весь мир опустится на колени. Ми покажем, что такое настоящая власть..."*.

Лейба Бронштейн (ТРОЦЬКИЙ) //
Истархов В. "Удар русских богов". – Харьков: Свитовид, 2004. – С. 92.

Списки потенційних жертв більшовики почали складати зразу ж після жовтневого перевороту із прямих вказівок самого Леніна, котрий вперше в історії людства санкціонував масове винищення цілих груп населення Росії, прикривши їхній соціальний стан замаскованими ярликами "буржуй", "куркуль" тощо. За особистим наказом того ж Леніна була проведена реєстрація за місцем проживання осіб, що належали до багатих верств, в усій країні. Тут Ленін висловився досить хитро: "Ми не ведемо війни проти окремих осіб... Ми нищимо буржуазію як клас..."

А далі йшли вказівки ще "витонченішого" характеру: "На слідстві не шукайте ніяких доказів, що там звинувачений накоїв своїми діями чи словом проти радянської влади... Перше запитання, яке ви повинні йому поставити, це якого він походження, виховання, освіти чи професії. І від відповіді на ці запитання ви і повинні визначити його долю".

У цьому увесь зміст "красного террора".

А соратник того ж Леніна Ф. Дзержинський висловився простіше й доступніше: "Для расстрела нам не надо никаких доказательств, ни подозрений... Мы находим нужным и расстреливаем, вот и все!"

Як бачимо, "крилата" фраза Леніна: "Хай 90% російського (йдеться про населення тодішньої російської імперії – **Ред.**) народу загине, лише б 10% дожило до світової революції" була із захопленням сприйнята його соратниками. (А 10% – це вона, кровожерлива банда).

Напрошується висновок, що йде мова про винищення всього окупованого ними народу. І санкціонувалося це наказами комендантів з посиланням на рішення ВЦВК від 11 червня 1921 року, де сказано:

"1. Громадян, які відмовляються назвати своє ім'я, розстрілювати на місці без суду.

2. Селянам, у котрих прихована зброя, оголошувати вирок про взяття заручників, в разі непередачі зброї – розстрілювати.

3. Сім'я, в будинку котрої переховується бандит (тобто пограбований до нитки селянин), що насмілився чинити будь-який опір, підлягає арешту й засланню, майно конфісковується, а старший в сім'ї розстрілюється на місці без суду.

4. Сім'ї, що переховують членів сім'ї чи майно бандитів, вважати як бандитські і старшого представника цієї сім'ї розстрілювати без суду.

5. У випадку втечі сім'ї бандита залишений нею будинок спалювати.

6. Даний наказ проводити в життя суворо й безпощадно".

А ось і другий, не менш жахливий наказ:

1. Станиці й інші поселення, котрі переховуватимуть білих і зелених, будуть знищені, а все доросле населення розстріляне, майно ж конфісковане.

2. Всі особи, що сприятимуть бандам, будуть негайно розстріляні".

А вірний соратник Леніна А. Луначарський в одній із своїх промов сказав: "Ми ненавидимо християнство і християн. Навіть найкращий з них мусить вважатися нашим найлютішим ворогом. Християни проповідують любов і жалість до ближнього, що суперечить нашим принципам. Ми мусимо знати, як ненавидіти, бо лише такою ціною ми зможемо завоювати світ".

За такими настановами і вказівками комуністичних лідерів весь цивілізований християнський люд підлягав повному знищенню, а національно свідомий – у першу чергу. Однак, розуміючи, наскільки великий авторитет церкви серед християнського люду і побоюючись всенародного обурення, а можливо, й повстання, "влада", як і завжди, маніпулюючи своїми політичними діями, звернулася до народу з фальшивим і досить добре обдуманим закликом, апелюючи до так званих "трудящих".

Публікація урядового повідомлення з'явилася 28 березня 1922 року, де говориться: "Уряду чужа думка про якісь там утиски

Жертви комуністичного терору-1933

чи, якими вони не були б, переслідування проти церкви. Всі коштовності в них створені за рахунок народу і належать тільки йому". Але тут не обійшлося без натяку: "Проведення релігійних обрядів не зазнає ніякого ущемлення від заміни цінних предметів іншими, простішими".

Приймати, хоч і "совершенно секретные", програми чи й публічні заявки такого змісту можуть лише найбільші і добре згуртовані злочинці, котрим національне питання стоїть поперек горла, їм потрібен інтернаціональний і добре перемішаний космополітичний натовп, якому можна було б кинути, як рибі, гачок з наживкою – "художником" розмальований клич: "Свобода!", "Рівність!", "Братерство!" і без викупу землі, щоб раб мав де гнути спину на рабовласника. Та що й говорити, такий раб піде навіть брата вбивати... А такий темний, неписьменний, одурений, знесилений постійними війнами й голодоморами, спитий люд оця злочинна кліка змогла знайти лише в Росії.

Про це Адам Олеаріус пише: "Якщо людина хотіла б докладніше замислитися над способом життя московського суспільства, то вона мусила б прийти до висновку, що не може бути нічого більш варварського, як ці люди. Вони вихваляються, що є нащадками стародавніх греків, одначе... можна тільки сказати, що не може бути порівняння поміж брутальністю цих варварів та цивілізованістю греків, як між днем і ніччю".

Не було в московському суспільстві ніякої культури та й не могло бути. Ось що з цього приводу пише той же Олеаріус: "Що можна було б сказати про інші міста Московщини, коли в самому центрі московського самодержавства, у Москві, свобідні науки не тільки переслідуються, але навіть саме читання книжок засуджувалось, як небезпечне.

– Не читайте много книг, – говорили москалі, – вот такой-то от книг с ума сошел, а другой в книгах зашелся, а третий в ересь упал, – і тому подібне.

Коли літературні твори відродженого Киева були широковідомі й користувалися великою популярністю майже на всьому християнському сході, тоді "русская литература даже в первой половине XVII века", за словами московського дослідника Ф. Буслаєва, "стояла на той же ступени, что и в XII веке".

Шановні росіяни. Ви й досі не усвідомлюєте того, що вас уярмлено не якимось "неросійським" народом чи нацією, а злочинною, добре згуртованою групою валютників, банкірів, в яку в 1918–1919 роках входило 556 чоловік. Із них: лише 17 росіян, 2 українці, 11 вірменів, 35 литовців, 15 німців, 1 угорець, 10 грузинів, 3 поляки, 3 фіни, 1 чех, 1 караїм та 457 жидів, очолених Бланком-Леніним, Лейбою Бронштейном (Троцьким) та Горшелем Зінов'євим...

Ця бандитська група, за висловом одного з її лідерів М. Фрунзе, планувала завоювати весь світ: "Мы, партия класса, – заявив він, – идущего на завоевание мира...".

У липні 1920 року в Петрограді, а потім у Москві відбувся Другий Конгрес Комінтерну, злочинного об'єднання, на якому Ленін продекларував свою улюблену тезу: "Наше дело есть дело всемирной революции, дело создания Всемирной Советской Республики!" (Бурхливі оплески, оркестр грає "Інтернаціонал").

Ленінську ідею підхопив не тільки Фрунзе, а й голова того ж Комінтерну Г. Зінов'єв, і, повчаючи на декількох засіданнях делегатів, як потрібно організувати роботу на місцях, щоб сягнути світового панування, сказав: "Решающим средством борьбы для нас является вооруженное восстание, а для этого требуется организация революционных сил на военную ногу, а следовательно, централизованная партия".

Таку централізовану політичну партію – РКП(б) – вони вже мали... її нутро наповнили хижацьким змістом і почали свій контрнаступ на всіх фронтах, використовуючи для своїх терористичних акцій інтернаціональний конгломерат, більшовицьку, т. зв. Червону армію.

Згадаймо, як у березні 1919 року, обдурені дешевими обіцянками комуністів, робітники, перетворені на фізичних рабів системи й приречені на голодне і безвихідне існування, зробили спробу привернути до себе увагу, тобто оголосити страйк. Цей мирний соціально-політичний захід був запланований у декількох містах Росії, щоб поставити перед новим "Урядом" певні вимоги. Тоді в центрі Астрахані зібралось понад десять тисяч люду на мітинг, на якому робітники місцевих заводів і рибних промислів мали намір обговорити своє тяжке матеріальне становище...

Не встигли виступити перші оратори, як майдан оточили війська "чека", так званої "Надзвичайної комісії". Майже без попередження вони по беззбройних робітниках відкрили шалений вогонь із кулеметів та інших видів вогнепальної зброї. Майдан було закидано ручними гранатами. Люди кинулися тікати, залишивши на майдані дві тисячі вбитих і поранених. Майже всі учасники мітингу були заарештовані, ізольовані по підвалах комендатур ЧК, на баржах і в трюмах пароплава "Гоголь", який стояв поблизу.

Москву було повідомлено, що в Астрахані повстання. Відповідь надійшла негайно: "Расправиться беспощадно!"

І закипіла робота: робітників розстрілювали по підвалах "надзвичайок", зв'язаними скидали з барж у воду "матушкі-Волгі". Трупи ледве встигали звозити на цвинтарі, де вони, напіврозідгнуті, залиті кров'ю, звалювалися просто на землю. Подібні, не менш жахливі акції проти робітників мали місце в Петрограді, Тулі, Брянську і в інших містах Росії.

З опублікованих в Англії джерел стало відомо, що за три місяці від початку 1919 року в Росії було розстріляно понад 138 тисяч страйкарів.

ЗІЙШОВ НА ЗЕМЛЮ...

Потім комуністи розробили й почали втілювати нову тактику – тактику грабіжницького характеру, за якою приступили до вилучення у громадян коштовностей і грошей.

При окупації того чи іншого міста на нього, залежно від його величини, накладали контрибуцію. Наприклад: перед Києвом поставили вимогу сплатити 400 мільйонів рублів золотом, Одесою – 500, Харковом – 100 мільйонів.

У випадку несплати контрибуції у встановлений термін (2–3 дні) "влада" комуністів погрожувала розстріляти кожного п'ятого жителя міста.

Після того пішли повальні обшуки. При цьому не допускалися найменші поблажливі кроки щодо робітників. Продовжувались і масові вбивства. У Києві, наприклад, за один день було вбито 2000 колишніх офіцерів, викликаних в міський драмтеатр для реєстрації. У Петрограді за три місяці (липень, серпень і вересень) розстріляно 5000 чоловік. У Кронштадті розстріляно 20 лікарів (за надто велику популярність серед робітників). У Катеринославі – 100 залізничників за спробу організувати страйк. В Іваново-Вознесенську під страхом розстрілу РВК наказав усім мешканцям міста здати швейні машинки. В Архангельську при першій появі червоних зразу ж було розстріляно 800 колишніх офіцерів, що служили у генерала Міллера.

Туди ж негайно почали етапом приводити офіцерів і козаків, полонених на півдні. Тут їх всіх розстрілювали під Холмогорами.

Одночасно нашвидкуруч будували табори смерті.

У Москві спалахнула епідемія сапу. При виявленні уражених цією недугою, а також підозрюваних та хворих на тиф розстрілювали на місці.

За таємним наказом надзвичайної комісії розстрілювали і хворих сифілісом.

У листопаді 1920 року т. зв. білі врангелівці евакуювали мешканців Криму (це перший удар по кримських татарах).

Тут, за традицією, все теж почалося з реєстрації офіцерів, котрим Фрунзе гарантував повну амністію.

Розстріли почалися негайно і перетворились у масову бійню. Розстріляних кидали в старі генуезькі колодязі, а коли їх наповнили, приречених змушували копати ями на братські могили для себе. Переповнені людьми баржі виводили далеко в море і затоплювали. Знищували й сім'ї. Безжалісно розстрілювали навіть жінок із грудними дітьми.

Червоні бандити вривались у шпиталі й лікарні, де вбивали усіх поспіль, не звертаючи найменшої уваги на прапори Міжнародного Червоного Хреста, під захист якого Врангель залишив у Криму своїх поранених солдатів.

Після таких кривавих акцій більшовики наказали кримчанам під страхом розстрілу заповнити спеціальні анкети і здати їх в місцеві відділки ЧК.

Найбільше розстрілів чекісти проводили в Севастополі, Ялті, Балаклаві, Керчі. На 28 листопада був опублікований перший список страчених у Севастополі: 1634 чоловіки, в т. ч. 88 жінок.

Тільки за перший тиждень листопада в Севастополі було розстріляно навіть тих 500 робітників, які були вантажниками врангелівських транспортних засобів. Крім того, у Севастополі комуністи силами ЧК проводили масові екзекуції через повішення. За свідченням очевидця, Ніколаєвський проспект був обвішаний трупами офіцерів, солдатів і цивільних осіб. Заарештовували людей просто на вулицях і без слідства та суду вішали. Історичний бульвар теж був заповнений повішеними. Вішали на деревах, стовпах і навіть на пам'ятниках.

В одному зі шпиталів Севастополя вони розстріляли 23 медсестри та 18 працівників Міжнародного Червоного Хреста. У 1922 році голова ВЧК Ф. Дзержинський дає наказ виловити українських дітей-сиріт і знищити. Баржі із сиротами були затоплені в Чорному морі.

Виконавцями наказів головного "чекіста" були: начальник управління ГУВЧК Блупштейн (псевдо – Сорін), комендант Києва Файман, завідуючий тюрмами м. Києва Кац і А. Куліш.

...Світлої пам'яті мій батько Дмитро Дмитрович, воїн Української Галицької Армії (УГА, 1918–1920 рр.), був свідком багатьох тих звірств, які більшовицькі окупаційні головорізи чинили на Житомирщині, Вінниччині, Київщині й інших областях України. Пригадую його розповіді:

"Наближались ми до якогось досить великого села на Житомирщині. Якраз благословилось вже на день Божий. Нас, наступаючих українських воїнів, люди села зустрічають, несучи в руках церковні хрести та хоругви. В основному були це літні жінки та діти... при зближенні, плачучи й ридаючи, благали:

– Хлопці, лицарі наші, рятуйте нас від більшовицької навали! Ідіть і подивіться, що вони накоїли, і не тільки в нас, а й у навколишніх селах...

Посеред села стояла двоповерхова мурована школа, обнесена колючим дротом, а зовні ще й щільним дощаним парканом. Тут більшу частину селян піддали екзекуціям: вішали на гак за нижню щелепу, за ребро, настромлювали на палю...

Люди відкопували закатованих, лунали лемент та причитання...

Напевно, після такої зустрічі наших військ не стало й села... В інших селах забирали всіх чоловіків, які могли тримати в руках зброю і не пішли в окупаційну більшовицьку армію. Зводили їх в одну із долин, що була поблизу того чи іншого села, і, вишикувавши, десяткували, тобто кожного десятого розстрілювали. Потім звучала команда "сомкнись!", і п'ятерили, а далі троїли... Залишився останній, і того вбили...

Вбивали, а між тим ще й ділили кожну націю, кожен народ на білих, червоних, зелених, бідних, багатих".

Одне слово, виконували більшовицьку програму винищення народу імперії, а в першу чергу національних меншин. Проаналізуємо те, в ім'я чого була дана необмежена воля розгулу правлячій компартії.

Наприклад, газета "Нью-Йорк Таймс" в номері від 23 серпня 1921 року пише: "Банк Куп, Лейба і Ко", що субсидував через свої німецькі філіали переворот в Росії 1917 року, не залишився в накладі від своїх вдячних клієнтів. Тільки за перше півріччя нинішнього року банк отримав від "совєтів" золота на суму 102 млн доларів.

Вожді революції продовжують збільшувати свої вклади в банках США. Так, рахунок Троцького всього лише в двох банках за останній період зріс на 80 млн доларів та 90 млн швейцарських франків. А що стосується Леніна, то він досить вперто продовжує зберігати "свої" вклади в швейцарських банках".

Зберігали "свої заощадження" у швейцарських банках й інші ленінці-вожді революції: господін Г. Зінов'єв – 80 млн, Дзержинський – 80 млн, Урицький – 5 млн швейцарських франків, Ганецький – 60 млн швейцарських франків і 10 млн доларів США, Ленін – 75 млн швейцарських франків.

Він же (Ленін) вмираючим від голоду росіянам заявив: "У нас нет денег!" А сам відправив до Берліна 93 тонни золота. Правда, не свого, а ще царського.

Вічна пам'ять...

...У червні 1921 року оголосили страйк голодні залізничники Катеринослава. Натовп голодних скосили кулеметним вогнем. 240 чоловік було схоплено, і 33 з них більшовики розстріляли на березі Дніпра. Інших відправили в ЧК Харкова, де тоді була столиця окупованої України. Звичайно, що їх там теж розстріляно.

Патріарх Тихон звернувся до ленінського "уряду" у справі можливого надання церквою допомоги голодуючим.

Леніну тільки того й треба було... Буде чим поповнити "свої" вклади в зарубіжних банках.

Він, перехопивши ініціативу Патріарха, під виглядом допомоги голодуючим, звернувся до народу через пресу, пояснюючи, що за гроші, вилучені із церковних скарбниць, а також за натуральні цінності, що прикрашають святих і храми – можна буде закупити достатню кількість хліба, насіння, робочої худоби й знаряддя праці, щоб врятувати життя селян на Поволжі й усіх інших теренах голодної Совєтської Федерації. Але, мовляв, "кліка церковних князів", що звикла до розкошів, до золота, шовків, коштовного каміння, "не хоче віддати" ці скарби на справу порятунку мільйонів вмираючих.

Одначе совєтський "уряд" не потерпить планів церковної верхівки, одягненої у шовки з діамантами, і не допустить утворення якоїсь особливої держави церковних князів у державі робітників і селян.

"Та це ж парадокс", – напевно, подумав Патріарх Тихон.

Російська православна і горе-славна церква віками вірою і людською кривдою служила "отечеству" з хоругвами і "чудодійними іконами", як сказано вище, ходили разом з імперськими військами поневолювати сусідні народи й держави, а тут на тобі... Знайшовся якийсь там вилупок разом із йому подібними, очоливши таку велику імперію, ще й частину обдертого і голодного люду нацьковував один на одного, а тепер пішов і проти "найсвятіших" у всьому світі церков Московського Патріархату.

Але такі думки могли врятувати лише шовіністично налаштованого митрополита, а загал, тобто натовп, як бачимо, пішов за агентом чужої держави, а точніше – групою змовників, фінансованих Ротшильдом.

І Ленін, переконавшись у наївності, у схильності натовпу до найгіршого, кинув клич: "Грабуй награбоване!".

19 березня 1922 року надсилає ще й директивного листа під грифом "Сов. секретно" членам Політбюро, керівництву ГПУ, Наркому юстиції й Ревтрибуналу.

"Именно теперь и только теперь, – писалось у листі, – когда в голодных местностях едят людей и по дорогам валяются сотни, если не тысячи трупов, мы можем (и поэтому должны) провести изъятие ценностей с самой бешенной и беспощадной энергией и не останавливаясь перед подавлением какого угодно сопротивления... Чем больше число представителей реакционного духовенства и реакционной буржуазии удастся нам по этому поводу расстрелять, тем лучше.

Надо именно теперь проучить эту публику так, чтобы на несколько десятков лет ни о каком сопротивлении они не смогли думать. 19. III. 1922 г. Предс. СНК В. Ульянов (Ленин)".

Усі церкви були розграбовані "с беспощадной решительностью и в кратчайший срок".

Розстріляно сорок тисяч священиків, монахів, дияконів, а також близько ста тисяч віруючих, що входили у церковні двадцятки.

Як чистий прибуток з цієї акції більшовики отримали понад два мільярди (за скромним підрахунком) золотих рублів.

Цю цифру, звичайно, можна без сумніву подвоїти або й потроїти. Такий лідер комуністичної партії, як М. Бухарін, цю страшну акцію оцінив так:

"Мы ободрали церковь, как липку, и на ее святые ценности ведем свою мировую пропаганду, не дав из них голодающим ни гроша.

При ГПУ мы воздвигнули свою "церковь" при помощи православных попов, и уж доподлинно врата ада не одолеют ее.

Мы замолили требуху филаретовского катехизиса – любезный моему сердцу "азбукой коммунизма", закон Божий – политграмотой, посрывали с детей кресты и ладанки, вместо икон повесили "вождей" и постараемся для Тихона и "низов" открыть мощи Ильича под коммунистическим соусом. Дурацкая страна!".

У травні 1922 року був заарештований Патріарх Тихон разом із усім складом Священного Синоду. 32 митрополити й архієпископи були розстріляні.

Внаслідок штучно створеного комуністичною бандою голодомору в "Стране советов" у 1922 році загинуло 22 мільйони чоловік, в тому числі понад 10 мільйонів в Україні та 6 млн так званих куркулів. Винищено понад 250 українських православних і католицьких єпископів, понад 30 тисяч священиків і 50 тисяч осіб церковної обслуги.

Внаслідок реалізації награбованих більшовиками коштовностей ціна золота на світових біржах різко впала. Відповідно поповнились вклади комуністичних лідерів у закордонних банках.

...Так звана "Велика Жовтнева соціалістична революція" відбулася майже без людських втрат. Імперія впала. Здавалось – раз і назавжди. В цій ситуації розв'язати громадянську війну, переполовинити народи і з "тюрми народів" утворити щось страшніше, обнісши одну шосту земної кулі густопорешіченим колючим дротом, позбавити людину власності і будь-яких людських прав взагалі міг тільки ворог тих народів, використавши менталітет низького рівня найчисельнішої і домінуючої нації, при якому вдалося створити так зване соціалістичне суспільство. Між іншим, античний філософ Платон доводив, що соціалізм неможливо побудувати ні за будь-якої формації, крім рабовласницької.

Однак його будуватимуть "керманичі" іншої колісниці, не менш жорстоко й досить довго, поки недолюдок-Ленін з однією лише півкулею головного мозку, випивши переповнену чашу людської крові, в агонії сифілісної недуги, в повному божевіллі вже близько року щоночі страшно вив на місяць...

Кара Божа за непрощений людством гріх.

Непрощений він і тим, хто виконував його волю – тоді, коли на землю зійшов диявол.

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

ЧЕРВОНИЙ КОМУНІЗМ І КОРИЧНЕВИЙ ФАШИЗМ – РІДНІ БРАТИ

Немає більшої радості й більших музик,
Як хрускіт костей, що ламаються, і життів…
А. Ейдук – член колегії ВЧК

Якось у бесіді з Бонч-Бруєвичем Ленін відверто сказав: "Запам'ятайте, батенька, запам'ятайте, на Росію мені наплювати, тому що я – більшовик". Ціль виправдовує засоби! І в боротьбі за перемогу світової революції ніякі жертви не приймаються в розрахунок.

"Ми повинні перетворити Росію в пустелю, населену білими неграми, яким ми дамо таку тиранію, яка не снилася ніколи найстрашнішим деспотам Сходу. Різниця лише в тому, що тиранія ця буде не праворуч, а ліворуч, не біла, а червона. У буквальному значенні цього слова червона, тому що ми проллємо такі потоки крові, перед якими здригнуться й сполотніють усі людські втрати капіталістичних воєн. Ми не маємо часу, немає можливості вишукувати дійсних, активних наших ворогів. Ми змушені стати на шлях фізичного знищення всіх класів, усіх груп населення, з яких можуть вийти можливі вороги нашої влади". (Ця привселюдно оголошена програма революційних дій належить Левові Троцькому).

Ще в 20-му році Троцький запропонував перетворити країну в гігантський концентраційний табір, точніше – систему таборів.

Зинов'єв, Троцький і їхня компанія заявили про необхідність знищення мільйонів співгромадян – "можливих ворогів" – за шість років до того, як Адольф Гітлер написав "Майн Кампф", книгу, яку загальноприйнято називати "Біблією нацизму" і "найбільш людиноненависницькою книгою у світі". До речі, ні Гітлер, ні інші керівники Третього Рейха – Рудольф Гесс, Герман Герінг, Йозеф Геббельс, Мартін Борман, Генріх Гіммлер, Альфред Розенберг, Рейнхард Гейдріх – ніколи не закликали до знищень десятків тисяч своїх співгромадян-німців!

ВЧК приступила до масових розстрілів "ворогів радянської влади" до того, як виникло гестапо (яке, до речі, ніколи не робило таких масових акцій усередині країни!). Концентраційні табори для "ворогів народу" були створені й узаконені в Радянській Росії за п'ятнадцять років до того, як чиновник міністерства внутрішніх справ Адольф Вагнер висловився про необхідність створення концтаборів у Німеччині.

"Характерним для методів фашистської боротьби є те, що вони більше, ніж інші партії, засвоїли й застосовують на практиці досвід російської революції. Якщо їх розглядати з формальної точки зору, тобто з погляду техніки їхніх політичних прийомів, то це повне застосування більшовицької тактики й спеціального російського більшовизму". (Бухарін М. Доповідь Комінтерну// Дванадцятий з'їзд РКП (б)).

...Гітлер не один раз заявляв, що націонал-соціалізм є те, чим міг би стати марксизм із невеликими виправленнями. Фюрер визнавав, що багато чому навчився у Леніна і Троцького, у тому числі тому, як обманювати й вести за собою маси. "Я багато чому навчився у марксистів, – говорив Гітлер, – і я визнаю це без коливань. Я вчився їхнім методам". Гітлер у застільній бесіді заявив свої наблюженим: "Після перемоги над Росією було б найкраще доручити керування країною Сталіну, звичайно, при німецькій гегемонії. Він краще, ніж хто-небудь інший, здатний упоратися з росіянами".

Колега Геббельса у 30-і роки Г. Раушнінг згадує: "Геббельс, і не тільки він один, у роки боротьби майже врочисто заявляв про глибоке споріднення націонал-соціалізму й більшовизму; подібна ж думка про більшовиків розвивалася й після приходу нацистів до влади, хоча про це вже не говорили відверто. Але й цього мало! У своєму щоденнику Геббельс писав: "Штеннес говорить, що я – Сталін нашого руху, який оберігає чистоту ідеї. Я не Сталін, я ним стану". У тому ж щоденнику Геббельс із гордістю заявляє: "Я – націонал-більшовик".

23 серпня 1939 року під час зустрічі з І. Ріббентропом у Кремлі Сталін виголосив тост: "Я знаю, як німецький народ любить свого фюрера. Тому я хотів би випити за його здоров'я". Другий тост Сталін вимовив за Гіммлера, "людину, яка забезпечує безпеку німецької держави". Представляючи гостеві Л. Берію, Сталін жартівливо сказав: "Це наш Гіммлер". Ріббентроп дещо пізніше ділився враженнями зі своїм італійським колегою: "Я почував себе в Кремлі, як серед старих партійних товаришів".

Але не тільки німецькі нацисти бачили в Сталіні рідну душу... Вождь російських фашистів у Маньчжурії, К. Родзаєвський, заявив: "Не відразу, поступово, крок за кроком, прийшли ми до цього висновку й вирішили: сталінізм і є те саме, що ми помилково називали "російським фашизмом". Це наш російський фашизм, очищений від крайнощів, ілюзій і оман"...

На тему кровного або, як тепер говорять, генетичного зв'язку між комунізмом і націонал-соціалізмом є безліч фактів і документів, але, мабуть, одним з найприголомшливіших є лист великого російського вченого В. Павлова, написаного у Раду Народних Комісарів у грудні 1934 року: "Ви дарма вірите у світову революцію. Ви сієте по культурному світу не революцію, а з величезним успіхом фашизм. До вашої революції фашизму не було". Викриваючи фашистів, ми зобов'язані викривати і радянських комуністів, які заохочували нацистів на здійснення злочинів і мали намір скористатися результатами їхніх злочинів.

Оргкомітет з підготовки міжнародного суду над злочинами комунізму проти людства

ШАБАШ СПАДКОЄМЦІВ ЧЕРВОНОГО ВАМПІРА

В'ячеслав ГЛАДКИЙ

Наближається чорна дата в історії багатьох народів – 90-річчя жовтневого перевороту, вчиненого в ніч з 6-го на 7-е листопада в Петрограді бандами озброєних матросів та інших головорізів під проводом найбільшого в світовій історії демагога і провокатора Владіміра Ульянова-Леніна-Бланка.

Незважаючи на те, що всі чесні і розумні люди у всьому світі уже давно дали належну оцінку злочинам канібальського ленінізму, серед громадян України ще знаходяться ностальгуючі баби та діди, які знову "святкуватимуть" роковини "великого жовтня".

Неподалік від Бесарабського ринку, біля ще не поваленого пам'ятника комуністичному людомору, знову збереться купка позавчорашніх осіб з портретами лютих ворогів нашого народу. До трибуни знову підійде переконаний продовжувач ленінської демагогії Петро Симоненко і заходиться безсоромно ганьбити Українську державу і Націю, може, навіть зачитає рядки обуреного режимом, нещасного Маяковського:

Пожарами землю дымя
Везде,
Где народ испленен,
Взрывается бомбой имя:
Ленин!
Ленин!
Ленин!

Після таких молитвоподібних рядків Симоненку варто було б промовити "Хвалімо Леніна! Амінь", а вже після них продовжити своє антиукраїнське "Посланіє до антиукраїнців ленінського розливу від далеко не святого Петра".

Неодмінною деталлю жовтневого шабашу будуть, звісно, і покладені до ніг бронзового істукана квіти, звичайно, червоного, кривавого кольору. І це буде дуже символічно, бо ж ніхто не пролив стільки української крові, як ленінські зайди-головорізи, які ще в 1917 році увірвалися в Україну під бандитськими червоними прапорами.

Враховуючи посилену демагогію, що її звалюють на голови українців сьогоднішні обожнювачі ленінних і сталіних, не завадило б і нам, патріотам України, звернути особливу увагу на 90-річний ювілей жовтневого перевороту. Варто нагадати нашим громадянам історичні наслідки тієї події для української нації: агресивний атеїзм, громадянська війна, розкуркулення і насильницька колективізація, терор, знищення української інтелігенції, зросійщення, голодомори, заборона Національної ідеї...

Вагомим подарунком українському народові до дня одного з найчорніших ювілеїв став би демонтаж пам'ятників Леніну та всім його соратникам.

А найбільшим нашим досягненням стала б заборона діяльності злочинної так званої комуністичної партії України. Безперечно, проти такої акції протестуватимуть комуністи, які неодмінно зчинять шалений галас на тему "порушення прав людини". Насправді ж будуть порушені "права" тільки невеличкої зграйки осіб, які користуються українською демократією для того, щоб безкарно вносити в суспільство розбрат, сіяти національну ворожнечу, посилювати денаціоналізацію громадян.

ГРАЄ ТОЙ ЖЕ ОРГАНЧИК...

Василь БУТОВЕЦЬ

У статті "Подолаємо кризу – збережемо незалежність України" ("Голос України", №150) перший секретар ЦК Компартії України Петро Симоненко в черговий раз кличе нас до соціалістичного раю, який нібито розквітав у Радянському Союзі. Солоденько усміхаючись, він з ослячою впертістю повторює заяложені догми марксизму-ленінізму, які збанкрутували не тільки в СРСР, а й в усьому світі. Цим комуняцький демагог нагадує градоначальника города Глупова Грудастого з відомого твору Михайла Салтикова-Щедріна, який постійно виголошував: "Не потерплю!" і "Разорю!" Такий обмежений запас слів пояснювався технічною недосконалістю вмонтованого в голову градоначальника органчика і рабською слухняністю підлеглих. Тепер у Симоненка значно більше можливостей, адже в його голову вмонтовано комп'ютер із записом шизофренічних догм марксизму-ленінізму.

Симоненко пише, що тепер в Україні "продається і купується честь, совість і гідність". Правильно: і комуністи, і соціалісти продалися, ставши попихачами у своїх ніби заклятих ворогів – глитаїв-капіталістів з так званої Партії регіонів. Він дуже бідкається, що "під тиском правлячого (?) помаранчевого режиму" стали паплюжитись "святі для нас імена". Наприклад, В. Ленін, який, посилаючи в Україну п'яні банди головорізів, навчав їх: "Будьте безпощадными. Расстреливать, никого не спрашивая, и не допускать идиотской волокиты". Можна згадати і "любімця партії" Сергія Кірова, який повчав своїх поплічників: "Карать по-настоящему, чтобы на том свете был заметен прирост населения благодаря деятельности нашего ГПУ" (з промови цього діяча, присвяченої 15-річчю більшовицького карального органу). Симоненко вважає "святими" усіх керівників ГПУ в Україні (Галицького, Леплевського, Кабулова, Успенського, Серова та інших), які були чужими нашому народу особами, домагалися від влади збільшення лімітів на розстріл "ворогів народу" і самі з насолодою стріляли в потилиці українцям. Не злічити цього сонмища циніків і покидьків, пам'ятники яким і досі бовваніють в Україні. Ці "святі" у нас досі в пошані, бо влада ж неукраїнська (чомусь П. Симоненко називає "нашу" владу "правлячим помаранчевим режимом", хоча режим у нас комуно-олігархічний, клановий). Але ще прийде суд на цих "святих", і доведеться їм відповідати за скоєні злочини, бо комуністичний режим значно страшніший, незрівнянно злочинніший за нацистський. Скажімо, концтаборів та тюрем в СРСР було в сотні разів більше, ніж у Німеччині, третина українців була знищена більшовицькими репресіями, депортаціями та голодоморами. Колишній партійний номенклатурник про це не хоче згадувати, бо ж і йому перепадала частка майна, забраного у знищених українців.

Вершиною цинізму і нахабства Симоненка є його заява, що "помаранчевий режим" ревізує історичну правду. Він твердить, що не було радянської окупації України, голодоморів, антиукраїнського геноциду, що ОУН і УПА – то зрадники, прислужники гітлерівців...

З особливим завзяттям бреше цей фарисей тоді, коли намагається переконати українців у тому, що їм вигідно орієнтуватися не на Захід, а на Росію. Він твердить, що західні ТНК (транснаціональні корпорації) "хочуть використати українські підприємства для глобальних злиттів і поглинань", а Росія може бути нашим природним партнером. Але насправді західні ТНК нас поки що переважно обминають, а от російські глитаї, ніби вже хазяї, орудують в Україні.

Як відомо, комуністи за 74 роки свого володарювання на одній шостій планети так і не ощасливили людство отим своїм соціалізмом. І коли Петро Симоненко знову кличе нас до соціалізму московського зразка, то нам знову згадується примітивний органчик в голові одного з московських градоначальників, який досі "другой такой страны не знает, где так вольно дышит человек" (це про СРСР – тюрму народів).

м. Рівне

ЖИТІЄ "МАЛЕНЬКОГО УКРАЇНЦЯ"

МАНДРІВКА В ПРОСТОРІ І ЧАСІ,

або Я вам більше не повірю

Фото автора

Колись, на початку останнього в минулому столітті "революційного" ювілейного місяця, в Києві на майдані Незалежності роздавали запрошення взяти участь у відзначенні 80-ї річниці з дня "знаменної" події – "Великої Жовтневої соціалістичної революції". У запрошенні, надрукованому "русскім", сказано: "Велич Жовтня полягає в тому, що він… відкрив шлях до цивілізації нового типу – без експлуатації людини людиною, без політичної, соціальної і національної нерівності, без терору до суспільства, яке задовольняє життєво значні матеріальні потреби". Що ж, це мені пасує, – подумав я, – я ж бо робітник, та ще й безробітний, українець, та ще й позбавлений майже всього українського і вільного розвитку власної духовності.

Михайло ШУЛЯК

Хоч як погано нам жилося за КПРС, і хоч московська міль поїла все моє здоров'я та понівечила і вкоротила батькове та мамине життя, пам'ять про минуле, прикрашене звабливими гаслами, все ж не полишить ніколи. Оскільки "демократи" зачинили вхід у розмальоване райдужними фарбами суспільство, голодний шлунок знову виявив потяг до більш-менш терпимого способу життя. Тим більше, що до цього закликає вже не пріснопам'ятна КПРС, а печерний, перепрошую, – Печерський райком уже "рідної" Компартії України.

Сьомого листопада мене розбудили закличні звуки і слова "Інтернаціоналу": "Вставай, проклятьєм заклеймйонний, весь мір голодних і рабов!" Так, це про мене. Це "старші брати" знову закликають під свої штандарти і просять "вотуму довіри", щоб потім кинути поперед себе в батальйон смертників під стіни... "Святої Софії". А якщо залишуся живим, то кинуть ще й в афганське пекло, перепрошую, в чеченське місиво.

Вийшов я з печерного, точніше, з барачного "гуртожитку", що в колишньому Печерському, – далі Харківському, а тепер уже Голосіївському районі. В ньому, завдяки комуністичній практиці, чи, "на жаль", покійній Конституції СРСР і УРСР, я, забігаючи наперед, відзначив одиноким сорок років проживання і шістдесят четвертий рік свого земного буття. Адже в гуртожитку створювати сім'ї заборонено. В разі запису у паспорті про шлюб із гуртожитку викинуть на вулицю. Квартири надавали "старшому братові", тобто московським кадебістам, що позбавили мене в гуртожитку права на ліжко-місце. Аж доки було відновлене це право за рішенням Голови Верховного Суду.

Однак рішення про ліквідацію мостозагонівських гуртожитків у 1989 році міськрада незалежної держави, мабуть, скасувала, рівняючись на квазісупергіперпоказники Чорнобильського лиха.

Знову забігаючи на кілька років наперед, зазначу, що після святкування ювілею держави в революційні місяці 2001 року новий господар будинків зробив під виглядом капітального лагодження, чи "євроремонту", мабуть, щось таке, чим ніяк не може похвалитися. І загнали вже в удосконалений барак не худобу, а людей, зокрема, студентів. Я ж тоді бачив у всьому тому капремонті роботу не тільки для КРУ Мінфіну, а й для криміналістів.

Колись я мав нагоду переконатись у плідній роботі ревізорів, але нині, як, до речі, і в попередні роки й віки, начальників за злочини не карають, а навпаки – підвищують у посаді, надають державні нагороди, присвоюють звання, записують до історичних книжок як національних героїв.

Після шестирічного "благоденствія" студентів у "гуртожитках" Мостозагону №2, бараки визнали непридатними (ще в 2005 р.) для проживання навіть студентів, тому бараки перетворили на роздягальні робітників Мостозагону-2, виселивши їх із побутового корпусу з начебто повноцінними умовами. Його вирішили віддати під прибутковий офіс. Але не можна сказати, що рідний уряд не дбає про "маленьких українців": два роки тому залізницю перенесли на два метри ближче до вказаного бараку (мабуть, за європейськими санітарними нормами). Тепер з вагона можна дістати стіну будинка, а невідселеному мешканцю спокійний відпочинок не тільки вночі, а й вдень може лише снитися. А ось незабаром загуркотить нова залізнична лінія (в Москву на заробітки чи за новими ідеями), то й взагалі не дадуть заснути. Це, окрім того, що біля вікон проносяться з шаленою швидкістю вагони-цистерни з вибухонебезпечним пальним. Жити стало краще, жити стало веселіше...

З Мостобудівельного загону на фронт нового отечества" я вирушив пішки, бо тут міський пасажирський транспорт їздить дуже рідко, та ще й не завжди зупиняється. Отож я вирішив добиратися природним способом. Щоб не труїтися вуглекислим газом від спалюваних нафтопродуктів і дихати трохи чистішим повітрям, я пішов не тротуаром, а стежкою попід Ботанічним садом. Пройшов підземним переходом.

Від залізничного мосту є шлях до мосту ім. Патона. Тут щоденно "мерседесами" їздять "капо-туті-ді-капо" і їхня свита. А щоб на них, бува, раптом з переляку не наскочив якийсь демократичний заєць, щоб аж до глибини лісу було видно, хто цілиться з кривого ружжа на Самого, то позривали навіть декоративну оздобу – хміль на загорожі, повикорчовували кущі й позрізали "зайві" дерева. І сиренами лякають дітей. А одного разу, побачивши мене в саду на прогулянці, офіцербер зажадав від мене (під загрозою оточення всього Ботанічного саду) підійти до загорожі і пояснити, хто я такий і що в цей час тут "дєлаю". Що ж, подумав я, іноді озброєний "тєлохранітєль" переляканіший, аніж дикий заєць. Отож бо, переляканій вороні кожна грудка – вовк.

Оскільки я йду на можливу громадянську війну (чим дідько з москалем не жартують), адже два роки тому саме таке відбулося на Хрещатику, де комуністи побилися з бандерівцями, треба зробити екскурс в минуле, пройшовшись музеєм Великої Вітчизняної війни (далі – ВВВ), відчути її подих у "собствєнном соку" через пісні, "подавляющеє большінство" яких чужомовні, чужі, так само, як і та війна.

Від колишнього чистого озера, що на Теличці, яке засипали повністю і набудували індустрії, я йшов між схилами Видубицького ботанічного саду. Тут за роки "пєрєстройкі" і "розбудови держави" гомосовєтікус, автокефальні та московські християни позрізали верби і тополі, натомість насадили "русскіє бєрьози" і дерева фірмачів, але "забули" відновити гайок прекрасної калини, яка років двадцять, а то й усі тридцять тому чомусь загинула, – думаю, що це були також епізоди війни з націоналізмом – і перетворили дніпровські схили на клоаку та захаращену калюжу, що залишилася від Видубицького озера, від назви якого на стендах зупинок автобусів крадії кольорових металів не залишили жодної літери.

Минаючи вуличку, яка веде до ресторану-музею, мій радар відчув запахи кухні, відтак я вирішив підкріпитися. Але дізнався, що за небагатий сніданок треба заплатити багато грошей, – аж сто гривень, а це більше третини моєї соціальної пенсії (284 грн.), яка вдвічі менша мінімальної. Оскільки я перебуваю за порогом бідності, то опинився і за порогом ресторану, тож я його залишив не солоно сьорбавши, точніше – зовсім не сьорбавши. ...Коли проходжу дворами ресторанів біля кухонних вентиляційних труб, то, надихавшись запахами делікатесів, вже і цим ситий, що й чаєм, без цукру і заварки, запивати не треба. Така наша доля, як мовиться в пісні про "маленьких" українців. Далі пройшов уздовж "дорожкі фронтовой", на якій можна й ноги поламати. Це зовсім поряд з президентсько-вінценосною трасою, вона така гладенька, що по ній хоч яйце коти. Якось я з неї прибирав дровиняку, що випала з вантажівки, але на мене накинулись президентські цербери і зажадали: "Документи!" Це замість того, щоб самим пильнувати за чистотою хоча б цієї автостради. А деякі страхопуди вимагають, щоб я стояв далеко від зупинки автобуса – аж поки провезуть "августійшого". Самі ж знову поховалися – хто в павільйон чекання автобуса, хто за нього, а ще за кожним стовпом лінії електроосвітлення, – певно, щоб куля снайперська не влучила...

Наприкінці минулого століття на цьому президентському шляху появилися невеликі тріщини, і спецкоманда потужною імпортною технікою за два дні зрізала товстий шар асфальту аж до Кончі-Заспи і зробила європейське покриття. Кияни кажуть, що скоро знову удосконалюватимуть, переоблятимуть цю автотрасу на теплотрасу – прокладатимуть під асфальтом систему опалення, а на поверхні простелять перські килими. Всяке буває... А для наступника таки настелили новий асфальт...

Не упускає нагоди обновитись і "підлататися" й адміністрація Ботанічного саду. Хтось під час лагодження басейну "приватизував" аж вісім гранітних карнизів, замінивши їх бетонними. Комусь було конче треба, і в документах, мабуть, написали, що материковий граніт за якихось там півста років перетворився на пісок. Бетонні "довговічніші".

А ось на які "природні катаклізми" списали півтораста метрів, – не погонних п'ятисантиметрової ширини, а квадратних метрів козацького ялівцю біля саду троянд, у якому московські свати кілька років тому гуляли весілля? Хто дозволив задля забави напівдиких азіопів знищити те, що вчені вирощували більше піввіку?! Тоді у саду троянд на озерці тільки банкетний майдан монтували майже два тижні, тож годі й балакати, скільки це коштувало. Але з тієї невідомої суми не вистачило на поновлення дільниці ялівцю, не кажучи вже про те, щоб добавити зарплату співробітникам цього саду. Весілля ж у саду не перше і не останнє, а на місці знищеного варварами ялівцю росте лобода.

...Коли, подорожуючи, доберетеся до південносхідного краю саду, скористайтеся газозахисною маскою або протигазом, бо можете задихнутися від міазмів звалища, яке адміністрація влаштувала на Дніпрових схилах саду, перетворивши їх на тліюче-гниючий плацдарм. Згадалося, колись мостозагонівські комуністи протизаконно виселили мене з гуртожитку, і я у 1980-у, олімпійському році, ховаючись від полюючих за бомжами радянських енкаведистів, у Ботанічному саду днював і ночував. Сторож розповідав мені, що директор саду восени весь урожай фруктових дерев переганяв на вино і роздавав тодішній еліті. Тепер любі друзі встановили йому посмертно меморіальну дошку в саду. Ніхто не забутий, ніщо не забуте. Хоча у нашій "традиції" ввійшло встановлення пам'ятників ще за життя "героїв".

На короткій частині Наддніпрянського шосе я проминув з десяток (далі їх утричі більше) величезних щитів з рекламою алкоголю та смердючого чаду канцерогенних цигарок. Це "добро" нам нав'язують ті, хто прийшов рятувати нас від "застою" і надати нам робочі місця на тютюнових фабриках, алкогольних заводах та інших шкідливих виробництвах.

В недавні пріснопам'ятні часи на місці цих, але ще чисельніших щитів, тікаючи від загниваючого капіталізму, а ще точніше, наздоганяючи його й переганяючи по гниттю, соціалісти-комуністи рекламували п'ятирічки й семирічки, аби люди семимильними кроками поспішали до комунізму.

Пригадалося, як тут недавно красувались "бик-борти" карного рецидивіста, що рвався у поводирі нації, але той громила був збитий курячим яйцем і злетів з дистанції, підстрелений, як харківський губернатор. Його на крутому повороті історії обігнав новий "месія". Та, незважаючи на протести свого електорату, "нашоукраїнець" з "чистими руками" потиснув ті, що були "ще чистішими". Ми ж знаємо, що злодіїв з чистими руками не буває. На "синівсько-татових" величезних шляхових екранах травмований брехнею, і не тільки, лідер президентських перегонів метровими літерами великодушно провіщав незабарне усім злочинцям у законі: "МИР ДОМУ ТВОЄМУ".

А цього року на "бик-бортах" кілька місяців поспіль хизувалася фізіономія мера міста, який викинув мене з черги на житло, вже вісімнадцять років належне мені за правом відселення з бараку в екологічно-забрудненій зоні, де мене утримують у робітничій роздягальні, називаючи її гуртожитком за європейськими стандартами цивілізації космічної ери.

Викинули з черги тому, як свого часу пояснювала комендантка "гуртожитку", що одиноким квартира не належить, бо вони забезпечені "койко-мєстом". А їй, начальниці ЖКВ підприємства комуністичної праці, кажуть, треба вірити. А щоб не заважав будівникам нових мостів у нове "світле майбутнє" перевдягатись, та щоб легше було викинути мене на вулицю під час фізичної ліквідації бараку (бо мене фізично знищити не вдалося і за третьої спроби бандитові, якого на початку цього десятиліття від кримінальної відповідальності врятувала міліція і прокуратура), відмовили у реєстрації, через що я позбавлений можливості користуватися правами громадянина "вільної" України, яка нещодавно відзначила чергову річницю.

Леся Українка сто одинадцять років тому писала у вірші "Товаришці на спомин" –

"Ми навіть власної не маєм хати,
Усе одкрите в нас тюремним ключарам:
Не нам, обідраним невільникам казати...

Гордеє речення: "Мій дом – мій храм!" актуальне дотепер, бо "мій храм" у тих, кого наш народ і сьогодні обирає до парламенту і в мерії. Вірна патріотка знедоленої України, страждена Леся Українка скрушно записала і це на скрижалях вічності: *"Народ наш, мов дитя сліпеє зроду... За ворогів іде в огонь і в воду".*

А ще правда, що в багатющій державі Україна "не знайшлося" коштів на святкове вбрання столиці, тому лише на поодиноких "бик-бортах" з великими потугами мешканці і гості столиці відшукували повідомлення про свято Держави. В їхньому числі був один на підході до підземного переходу, що веде нас від Ботанічного саду до Музею Другої світової війни.

м. Київ, вул. Баренбойма, 3, карцер, 25.

Далі буде.

ПОСТАТЬ

"ПІДПІЛЬНИК" ТАРАС

Відомий кобзар вважає, що доля питомого українського мистецтва нині мало чим відрізняється від жорстоких совєцьких часів.

Світлана НОВОХАТСЬКА

Т. КОМПАНІЧЕНКО

Малому Тарасу Компаніченку тато багато років тому подарував бандуру. З того часу і не уявляє він себе без цього та інших стародавніх інструментів, незалежно від того, чи грає він камерні твори чи експериментує з сучасними музичними формами. "Можна сказати, що в мене був містичний початок. – згадує Тарас. – Пам'ятаю вуса мого діда, як вони рухалися, коли він розповідав якісь дивні речі, і це відбилося в моїй малечій душі. Потім були зустрічі з Миколою Будником, Георгієм Ткаченком, Володимиром Кушпетом – кобзарями старшої ґенерації. Це були знакові зустрічі. Своїм становленням я завдячую їм, моїм учителям, які мали глибину серця і великий дух, який їх вів. Думаю, вони хотіли бачити це і в своїх учнях".

Потім – участь у діяльності Української Гельсинської спілки. У 1989 році ще зовсім юний Тарас із друзями приїздив до Полтави на вшанування пам'яті гетьмана Івана Мазепи. Було це в чергову річницю Полтавської битви. Там довелося зіткнутися з міліцією і КДБ, чиї працівники не давали митцям виступати. Були й інші подібні інциденти. Так Тарас прилучався до своєрідного стихійного мистецького руху опору радянській ідеологічній машині. Коли зі сцен і по радіо лунали філармонійно-колгоспні капели бандуристів, справжнє кобзарство було у підпіллі.

"То була спроба поряд з офіційною культурою, яка існувала в Сов'єцькому Союзі, творити власну, паралельну культуру, зі своїми цінностями, світоглядом. Хтось мусить бути на сторожі тих цінностей, – згадує Тарас. – Якщо відстрілюють вовків, то мусить знайтися вовчиця, яка заховає десь вовченят у норі й виростить їх. І так само підпілля – це схованка, щоб вижити. Кобзарство як носій духу і духовності, національних рис українства втрапляло в неминучий конфлікт із совєтською системою". "Підпільники", наприклад, пам'ятали, що "Там вдалі за рєкой" чи "Смєло ми в бой пойдем" – це не совєцькі пісні, а українські, написані під час визвольних змагань 1918–1920 років з іншим, несовєцьким текстом, до того ж, українською мовою.

Як музикант Тарас починав з освоєння старосвітської, або "панської" бандури. На такому інструменті грали за часів Великого Князівства Литовського і Речі Посполитої в панських маєтках, звідси й назва. Відтак була кобза Остапа Вересая, далі – колесна ліра. Цей інструмент був відомий в усій середньовічній Європі, і Україна не стала винятком. У нас він відомий ще з XV ст.

"Це одне з останніх моїх захоплень, – розповідає Тарас. – Колісна ліра – дуже поширений інструмент в усій етнічній Україні. На ньому грали від Кубані до Татр. А кобза чи бандура були здебільшого поширені на території гетьманщини, тобто Лівобережжя і Київщини. Ліра ж, хоч як дивно це зараз видається, була інструментом більш поширеним. Мені цей інструмент дозволив автентично реконструювати той масив традицій, який виконувався на лірі власне в Україні. Водночас він дав можливість ознайомитися з матеріалом, який виконувався на європейській лірі".

Сталося це під час подорожі Тараса і його групи до Німеччини на фестиваль "Лізберг". Там на колесній лірі грали німецькі, французькі, шведські виконавці. Українські музиканти почали знайомитися з їхньою технікою гри. Затим почалися Тарасові експерименти з лірою в ансамблі "Карпатіяни", який суміщає автентичний фолк з елементами року. На його думку, на цьому інструменті цілком можна грати не лише старовинну, а й сучасну етномузику. До речі, колесну ліру охоче використовує на своїх концертах британський музикант Роберт Плант, колишній соліст групи Led Zeppelin, відомої своїми експериментами з фолковим матеріалом.

Тарас Компаніченко – універсальний музикант. Інтерес до різних музичних епох і стилів виливається у створення декількох "спеціалізованих" проектів. Певний час Тарас співав у колективі "Гуртоправці", який відтворював автентичний поліфонічний спів, колись розповсюджений в Центральній Україні, особливо на Полтавщині. Фактично він був одним із співзасновників "Гуртоправців". Разом із американцем українського походження Юрком Фединським Т. Компаніченко створив проект "Уламок". Основна мета – дослідження і популяризація кобзарсько-лірницької традиції. "Уламок" інколи сам ініціює спільні кобзарсько-лірницькі концерти, інколи виступає в "солянках", куди його запрошують. Ще один проект, у якому задіяний Тарас, – "Хорея козацька". В центрі його уваги – одноголосні церковні пісні "монодії". Один із найдавніших творів у репертуарі проекту – монодія "Святим духом всяка душа живиться", котра походить із кінця X століття, часів хрещення Русі. Є ще проект "Дім танцю", в рамках якого досліджуються старовинні танці, європейські й українські, проводяться майстер-класи.

Органічно почуваючись у багатьох музичних епохах – від монодій часів Київської Русі до романсів XIX ст., Тарас не цурається й новітніх тенденцій у музиці. "У нас в ансамблі працює Данило Перцев – сучасний композитор, який пише сучасну електронну музику, – говорить Т. Компаніченко. – Але на академічному і фольклорному матеріалі. Тобто, це дуже серйозна музика".

Беручи участь у різноманітних фольклорних фестивалях в усій Україні, Тарас, разом з тим, вважає, що їхнє ідейне наповнення має бути більш сучасним і сприяти позбавленню публіки від рештків комплексу національної неповноцінності. Скажімо, в Полтаві традиційно проводиться "МазепаФест" – реґіональний фестиваль української культури, котрий уже давно перетворився на всеукраїнський. Його глядачі, переважно з Центральної і Східної України, мають можливість побувати на концертах фолк- і рок-колективів, подивитися українське кіно. Тарас теж неодноразово брав у ньому участь, але, разом з тим, вважає "МазепаФест" своєрідним сигналом про ненормальність стану в сучасній українській культурі. "Я не уявляю, щоб у Польщі відбувався якийсь там фестиваль Яна Собєського, – не приховує свого здивування Т. Компаніченко. – В Польші був такий король, який переміг під Віднем турків. І ось уявляєте – фестиваль, який називається "СобеськийФест", і на ньому відбувається показ польських фільмів. Це був би шок для мене! Це ненормальна ситуація, і "МазепаФест" лишень акцентує, що це ситуація ненормальна. І нам це болить. Це, звичайно, позитив, що принаймні в цій ніші люди зможуть подивитися українське кіно".

Тарас Компаніченко вважає, що місія його як митця і його однодумців в наш час мало чим відрізняється від часів "культурного підпілля".

"Головне підгрунтя всього руху нашого – це пошук імпозантного або правдивого обличчя культури нашої або українства як такого, – переконаний він. – Зараз, як і тоді, йде активна культурна війна за своє і чуже. Дехто – прибічник того, щоб нас взагалі не було на цій землі. Віце-прем'єр з гуманітарних питань говорить, що транслювати фільми українською мовою – це для "купки україномовної інтеліґенції", а мої діти, коли почують фільм українською мовою, біжать до телевізора і тішаться з того. І це для мене, власне, є точна ознака того, що все те, що ми робимо, потрібно не для купки інтеліґенції, а для майбутнього нації".

ВІД АВТОРА

ТАК ОЧИЩУЄТЬСЯ КУЛЬТУРА

Іван АНДРУСЯК, поет

Зачувши саме лише ім'я драматурга, – Олександр Корнійчук, – хто б не хапався за голову?!

Зачувши саму лише назву п'єси, – "В степах України", – хто б не плювався...

Аякже: колгоспи "Смерть імперіалізму" і "Тихе життя" – тьху, яке "вишукане протистояння назв"... Звісно: Галушка і Часник – яке неприховане, відверте знущання з українця вже самими прізвищами головних персонажів "комедії"! Чого, мовляв, від цих хохлів-малоросів чекати, як їм усе галушки з часником на умі.

Одне слово, "в курсє дєла" – "найправильніший" за сталінськими мірками драматург, котрий залишив чи не наймерзотніший слід "кованими чоботами" в трагічній історії українського письменства XX сторіччя, і чи не найгидкіше його "творіння" з часів щонайдикішого розгулу сталінщини – так би мовити, апотеоза соціалістичного реалізму. Колись усю оцю гидоту, все оце національне приниження, весь оцей дикунський абсурд, від якого нормальну людину кидає в дріж, вивчали в школі, вдовбували дітям у голови "ідеали мряксизму-баранізму". Навіть тоді кожній дитині з елементарним мистецьким чуттям було зрозуміло, що нічого "художнього" в таких "шедеврах" нема і бути не може, що дібрані вони для вивчення в сов'єцькій школі лише з ідеологічних міркувань імперського знущання з української нації – для оглуплювання мас.

А зараз... Зараз таке збоченство якщо хтось і вивчає, то хіба фахові історики літератури – як картинку з тоталітарного минулого.

Тим не менше, саме зараз – і з неабияким успіхом – у київському Театрі на Подолі йде вистава за п'єсою Олександра Корнійчука "В степах України"!

Кому б, здавалося, нині знадобилося "реанімовувати" цю апотеозу сов'єцької глупоти? Чи не яким-небудь шовіюгам, котрих і так розплодилося останнім часом стільки, що хоч греблю ними гати?

Виявляється, зовсім ні. Мало того: поставив цю п'єсу один із – без жодного перебільшення – найкращих сучасних українських режисерів Віталій Малахов. І поставив її блискуче! Найперше тому, що він подав отой жахливий сюжет із 1936 року так, як він під ту пору відбувався насправді.

Нагадаємо: у Корнійчука є два колгоспи-сусіди, керовані "героями громадянської війни" (нікого чомусь "не муляє" очевидна, здавалося б, істина, що в громадянській війні героїв не буває!). Часник править колгоспом "Смерть імперіалізму" в дусі сталінських вказівок, тоді як Галушка із колгоспом "Тихе життя" збочує з генеральної лінії партії. Тут раптом з'являється "мудрий" секретар обкому, який представляється шофером і таким чином "розбирається в ситуації зсередини" – ліквідовує "Тихе життя" і благословляє "Смерть імперіалізму". Усе це, звісно, на фоні дурнуватих смішків, де Галушка – неодмінно у вишиванці і весь такий "шароварно-малоросійський" – виглядає записним ідіотом, а Часник – неодмінно у модній тоді комуністичній шкірянці – розумним і правильним.

У Малахова тим часом усе стає з голови на ноги. Галушка і Часник справді брали участь у буремних і трагічних подіях української революції 1917–1921 років і справді зовсім по-іншому повели відтак господарювання: Часник "у лівацькому дусі" створив класичну комуну – голодну і дикунську, тоді як Галушка спробував, як то кажуть, "крутитися" і правдами-неправдами, обходячи сов'єцькі закони, забезпечувати і собі, і своїм людям безбідне життя. І тут з'являється отой секретар обкому в образі шофера – класичний тип кадебіста, – який у висліді й руйнує традиційний український уклад сільського життя, приносить страшну атмосферу доносів і наклепів. Галушка, без сумніву, закінчить своє життя десь на Соловках, тоді як Часника... розстріляють після того, як зміниться секретар обкому.

Що найкраще вдалося Малахову – це, розпочавши з нібито смішок і жартів (відверто, між іншим, знущальних із "сов'єцького способу життя"), відтворити відтак на сцені страшну атмосферу насування сталінського терору. Використавши апотеотичний текст доби соцреалізму, він на прикладі Корнійчука наочно показав нам, що таке сов'єти насправді, як комуністичний режим нищить душі й руйнує долі.

Показав, як ідеологічна зброя комуністів обертається проти них самих.

Так очищується українська культура.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001,
вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ;
тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 3б,
м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор
Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво:
Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку “Фінанси і кредит”, ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп’ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ “Видавництво “Київська правда”
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9